

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665832160304/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

og saa rettede et Spørgsmaal til ham, svarede han aandsfraværende og som en, der vaagner af Drømme. Hun vidste ikke en Gang, om han rigtig havde hørt, hvad hun havde sagt. Men hørt det, havde han alligevel; for det kunde godt hende, at han et Par Dage efter, midt som de sad og talte om andre Ting, pludselig spurgte om et og andet fra den gamle Samtale, som hun knap havde troet, han havde hørt.

Saa havde han altsaa baade hørt det og tænkt derover.

Men Tingen var, det blev lidt vanskeligt at vide, hvordan han egentlig var, og hvad han tænkte. Thi han talte saa lidt om sig selv. Hun kunde ligefrem kæmpe for at faa ham til at tale, fortælle, give sig hen — thi han var bare som bunden af hende, sunken hen i en stirrende Beundring, hvor han gik op i det: at se og høre hende.

— De taler aldrig, sagde hun til ham. Fortæl mig noget.

— Om hvad? Jeg ved ikke hvad jeg skulde sige: De taler jo.

— Ja, men jeg vilde gjerne, De skulde tale . . . fortælle mig lidt. Om Deres Liv, om Dem selv . . .

— Jeg har ikke noget at fortælle.

Et var sikkert; hendes Mands Søn var uerfaren som et Barn. Hun kunde ligefrem blive irriteret ved altid at møde det samme store, forundrede Blik, og bestandig at høre de samme

vage, halvdrømmende Svar, naar hun spurgte. Han var dog tyve Aar og havde levet med andre, var opdraget midt i en stor By, i et adelig Pensionat. Saa stod man dog ikke saadan udenfor alle Begreber . . .

Undertiden troede hun næsten, det hele var Affektation. En Kerubin-Rolle, han paatog sig, og som gav ham Lov til de utroligste Ting: til pludselig at klappe hendes Hænder, naar hun havde givet ham Armen paa Dæmningen, eller lægge sig ned for hendes Fødder om Aftenen, naar de var alene i Stuen.

Men at demonstrere nyttede ikke, for det forstod han ikke eller vilde ikke forstaa. Sagde hun noget, saa han blot paa hende med sine besynderlige Øine, der altid var som fulde af Taarer, og hans Væsen blev sky og forknyt.

Og hun blev paany forundret, troede han igen og kunde ikke taale at se ham bedrøvet. Selv den mindste Misstemning virkede paa ham som en hel Betagelse, næsten som en fysisk Smerte, der gjorde ham hjælpeløs og ulykkelig.

— Hvorfor ser De dog saa bedrøvet ud? spurgte hun saa omsider.

Som oftest svarede han ikke, hans Læber skælvede blot, mens han holdt dem fast lukkede.

— Er det mig, som gjorde Dem bedrøvet?

— Aa nei — De — og han saa paa hende — men jeg tror, De er vred paa mig.

— Men, hvorfor dog? — hvor falder De